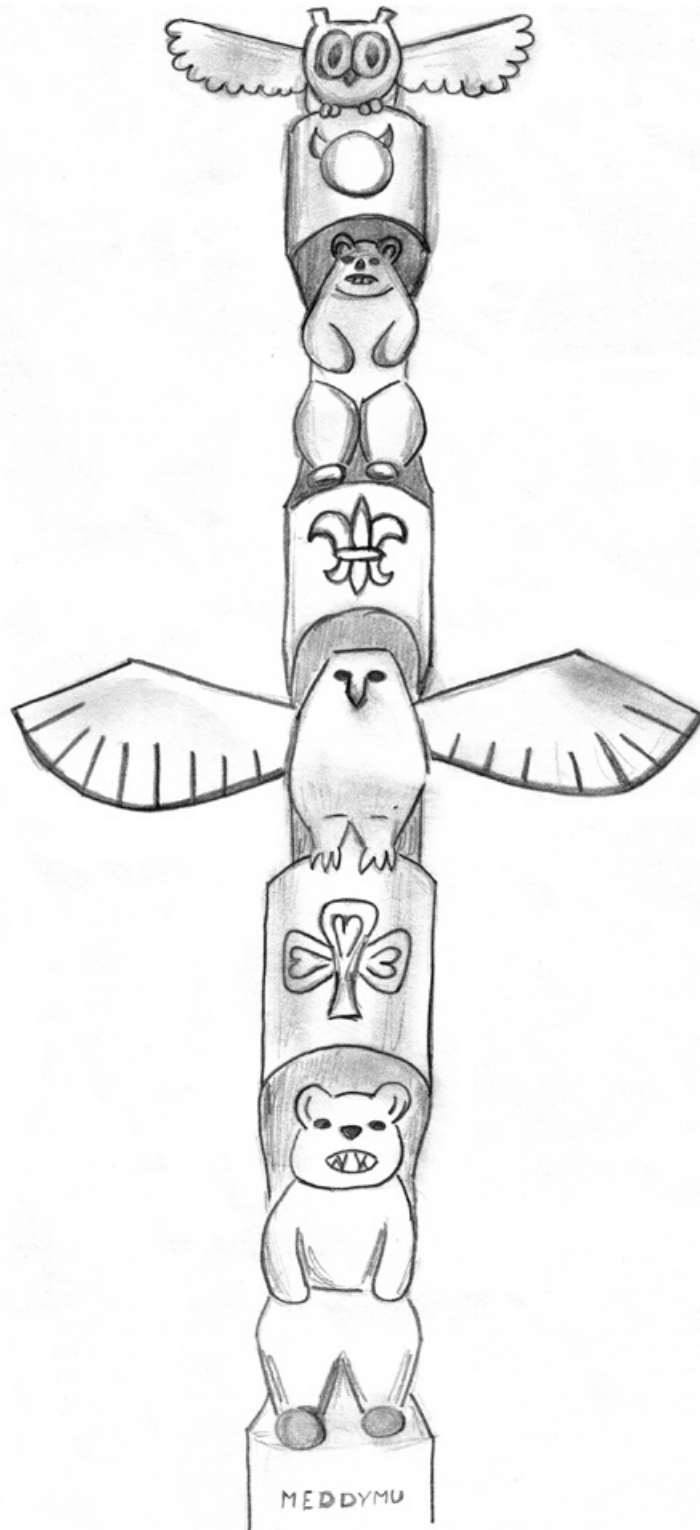

TOTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

LISTOPAD 2010 - ROČNÍK 3

MB

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení příznivci našeho dobrušského Totemu,

jako by to bylo včera, co jsme dávali dohromady zářijové číslo, které nás informovalo o táborových činnostech a z jednotlivých stránek se na nás smálo léto. Uteklo to jako voda, zelené listí snad ve vteřině zežloutlo a spadalo na zem, nyní už po něm nejsou skoro ani památky, jenom na zemi - i okolo klubovny, o kterou se však pečlivě stará (zejména) náš vedoucí střediska, který úklidem listí zaúkoloval skautskou mládež, a tak jsme podzim vyhnali i od dvěří našeho baráčku a pomalu vítáme zimu, někdo s radostí, někdo s těžkým srdcem.

V tomto čísle se můžete těšit na dva povedené články s důležitých akcí podzimní části skautské dobrušské sezóny od Gora a Skotika - šití tee-pee a podzimního ohně.

Do oddílových článků nám

tentokrát přispěli i R&R, doporučuji.

Pokud se těšíte na rubriky TIP NA..., v tomto čísle si počtete o možnosti výletování po našich (orlickohorských) „tisíčovkách“ od světoběžníka Ježoura a já jsem si naopak dovolil seznámit vás okrajově s jedním významným spisovatelem, pokud byste měli například chuť něco číst při podzimních dlouhých sychravých večerech.

Nejoblíbenější a nejčtenější část Totemu - ROZHOVOR S ... - samozřejmě nemůže chybět a podařilo se nám vyzpovídat exkluzivní osobnost ze zahraničí. Jakou, to uvidíte sami.

Smutnou zprávou je ale fakt, že zde nenaleznete FOTOROMÁN, bohužel je redakční rada tak zaprázdňena, že nám to tentokrát nevyšlo. Omlouváme se.

Toto úvodní slovo je letošním posledním, jak se vám jednotlivá

čísla líbila, nebo nikoli, nechám na vás, spíše uveřejním následující informaci:

Redakční rada Totemu se na krátko sešla, tento (3.) ročník prohlásila za uzavřený a rozhodla, že se pokusí vydávat elektronický oběžník Totem i v následujícím roce. Radu však čekají menší personální změny, o tom ale však až v nadcházejícím čísle, které otevře ročník č.4. Je však samozřejmé, že bez vaší pomoci by vydávání Totemu nebylo možné, a proto nakonec připojuji velké poděkování všem, kteří ve svém volném čase píšou články a nechávají se bombardovat zprávami od nás o blížící se uzávěrce. Moc díky, bez vás by to vážně nešlo!

Za celou redakci, myslím, můžu popřát úspěšný vstup do nového roku 2011 a těšíme se na vaši přízeň v lednovém čísle č.1!

OBSAH TOTEMU

2 - Úvodní slovo	20 - Pozvánky
Obsah	- celoroční přehled činnosti
3 - Střediskové dění	22 - Výzva
- Šití tee-pee	23- Závěrečná stránka
- Podzimní oheň	- Uzávěrka
- Meďátka	- V příštím čísle
- Světlušky	- Tiráž
- Vlčata	24 - Citát
- Slunečnice	
- Mohykáni	
- Oddíl R&R	
14 - Tip na výlet	
16 - Tip na knihu	
17 - Rozhovor s ...	
- ... Dášou Švecovou	

STŘEDISKOVÉ BĚNÍ

ŠITÍ TEE-PEE 2.-3.10. 2010

Dostali jsme všichni pozvánku: „Šití tee-pee-ček proběhne za pěkného počasí o tomto víkendu, kdo chce a může pomoci je vítán.“ Tak na takovou výzvu jsem nemoohl nezareagovat, přeci jen, týpka jsou potřeba obnovovat, přišel jsem ráno, že pomůžu (sice bez nahlášení přítomnosti, ale přeci). Šilo se u Petra doma, už v plném nasazení byl Vašek a Petr, postupně přicházeli a odcházeli všichni zúčastnění: Viki, Lubka, Koule, Šárka, Pešovka, Kokina, Radek, Skotík i s Tazem, někteří, co měli přijít, nepřišli, a tak jsem se uchytil i já. Už si nepamatuji, jak kdo přicházel/odcházel a jaký den se kdo účastnil a kdo už ne, byl jsem v pracovním nasazení, a tak jsem se o to nestaral. Takže na práci nás bylo akorát a začali jsme - nejprve naměřit pásy celtoviny, přišpendlit, opatrně (!) - špendlík pod nehtem není žádná příjemná sku-

tečnost - a následně odnést šicímu komandu, jež se skládalo z hlavních „šičů“, byli to Petr s Vencou a „odebíračů“, to jsme byli všichni, ale Koule a já jsme byli asi nejsehranější s naším „šičem“ (já byl u Venci a Koule u Petra). Někteří rovnali (skládání je velmi důležité ;-!) a posouvali podle potřeby pruhy u „šičů“ a ostatní buď špendlili nebo naměřovali, nebo prostě dělali něco potřebného. Šicí komando sešilo, co bylo připravené a koloběh se opakoval celý den až do pozdních hodin. Po sešití všech pruhů se již celistvé plátno vyneslo ven, naměřili jsme střih týpka a střihli. Postupně se začali špendlit plastexy a podobné potřebné části týpka. V plánu bylo nahrubo ušít čtyři týpka: 2x šestimetrové a 2x pětimetrové.

Na konci druhého dne jsme měli hotové hrubé sešití a připra-

vené chlopně k přišití, zbývalo do-
dělat maličkosti, jako jsou: přišití
chlopni, proděrovat plastexy pro
úchyty kolíků, přidělat všechny
šňůrky, vystříhnout dveře a spousta
jiných důležitých činností, které
rozhodně nebyly pro všechny zú-
částněné, Vašek s Petrem říkali, že
se toho ujmou, přeci jen vypadají,
že už to někdy dělali. A ještě abych
nezapomněl, hlady jsme za ty dny
neumřeli, první den guláš a nedělní
oběd nějaká velká drůbež, bylo to
vskutku znamenité, díky Jano!
Myslím, že se z části stihlo to, co
se stihnout mělo, sice ke konci
všechno bylo na mě dosti zbrklé,
ale to patří k tomu. Na závěr stačí
už jen říci: „Už se těším, až je ně-
kdy vyzkouším.“

PODZIMNÍ OHEŇ 16.10. 2010

Zhruba před týdnem dorazila do našich emailových schránek pozvánka na podzimní oheň. Ten slavný den nadešel v sobotu 16. října 2010. Dorazila jsem s očekáváním, avšak až po půl páté, takže zábava už byla v plném proudu – pekly se buřty, ochutnávaly buchty, hloučky rodičů i přátel rokovaly před klubovnou, „kapela“ (Benji, Ježour, Ondra a Skotík) ladila svoje nástroje ve vlčácké klubovně, no a také pomalu ale jistě padala tma... Když se přiblížila kýžená 18. hodina a s ní i slavnostní zapálení ohně, začalo jako na potvoru pršet! Vašek tedy prostřednictvím hlásné trouby zavelel přesun do velké klubovny. Davy se rozproudivily, donesly se další lavice, no a když jsme se tam všichni namačkaly, slavnostní oheň v miniaturní podobě svíčky mohl být s náležitou vážností zapálen. Zapěli jsme „Červená se line záře“, kapela začala hrát písničky na přání a bylo se opravdu na co dívat. Oddily si pro nás totiž připravily nejrůznější scénky. Za Meďátka vystoupil s kulturní vložkou Ifík a sklídl velkým úspěch. Báseň byla krátká

avšak výstižná. Pak už přišly na řadu světlušky se svými čtyřmi výstupy. - Družinka Lišek v krásných kostýmech secvičila pohádku o princí Popletovi, který si chtěl vzít za ženu princeznu, ale ani ji neuměl správně požádat o ruku (hlavní však bylo, že ji rozesmál, Podhorky pěly zase baladu až přitom všechny umřely. V paměti mi utkvěl rým: „Jak to koza slyšela, kopýtkem se praštila.“ (Zemřely tedy opravdu všichni, jo a koza měla rohy z rohlíku, to se mi taky líbilo.) Další světlušky-pěvkyně si vybraly ukazovací písničku o berušce a poslední světluškovskou scénkou byla pohádka o Billovi a Benovi a o tom, jak květina měla narozeniny. Tímto se veřejně omlouvám Šáje, že jsem ji nevedla jakožto hlavní režisérku celé pohádky - činím tak nyní. Vlčata nejprve honila mamuta, vývoj byl ale ještě pozadu, takže mamut je přechytračil; další družinka s radostí podpalovala školu – naštěstí se závěrečným poučením: „Sirky nepatří dětem do ruky“; následovalo také pěvecké vystoupení. A v toooom!!!! Přestalo pršet. Za-

čal tedy neorganizovaný přesun dolů k ohni, který byl slavnostně zapálen ze čtyř světových stran a vůně smůly se linula po širokém okolí – zkrátka nádhera. U ohně pak pokračovaly skautky se svojí scénkou, která měla formu autorského čtení či čtené zkoušky (mj. jsme se seznámily s mnoha pohádkovými bytostmi v úplně jiných souvislostech..) a skauti nám zase ukázali, jak Rambo přemohl zombie dobře míněnou ranou do ... (ano tam) Po všech scénkách a hraní veselých i tklivých písní byl oheň oficiálně ukončen skautskou večerkou. Někteří se tedy vydali se svými ratolestmi domů, přece jenom už bylo docela pozdě, jiní však ještě setrvali u ohně a úplně nejposlednějším přítomným světluškem byla Ela. Nedonutili jsme ji sice zahrát něco na kytaru, domů jsem však odcházela s krásnými prstýnky ze spadáných listů na rukou...

Yhořík

ODBÍL MEĎÁTEK

Prázdniny jsou již dávno schovány pod kupou spadaneho listí, ale Méďata se na rozdíl od jejich větších kamarádů na zimní spánek zdaleka nechystají. Naopak mají před sebou kupu práce. Začněme ale od začátku.

V září jsme přivítali mezi sebe mnoho nových tváří, ale také jsme mnoho tváří předali do starších Vlčat a Světlušek. Věřím, že se i nadále budou věnovat skautingu.

Hnedka 1. schůzku jsme se rozdělili na starší kluky – Tygry -, na mladší kluky a na holky. Mezi vedoucí přibyl Ondra Hulc a Zuzka Koláčná. Vedoucích je tedy na zkrocení divé zvěře celkem dost!

Začali jsme se učit uzlovat, házeli jsme polínkem, hráli jsme na jelena. Nejoblíbenější hra byla bezesporu skládání polínek před sebe co nejrychleji. Děti se roz-

dělily na 3 družstva a běhaly po polínka a skládaly je za sebe. Na celou hru měly jenom pár minut. Někteří na to celkem vyzráli a vzali si metrové klacky, čímž samozřejmě získali náskok. Další oblíbená hra je na schovávání. Někdy se dokonce stane, že některé Méďě se ani nenajde a vyleze ze své skrýše, až když je další hra. Naštěstí se ale nikdo neztratil.

Starší kluci chodí často na „Novohrajdou“, kde hrají různé běhací a míčové hry. Ani holky nezůstávají pozadu a učí se hrát fotbal, nebo házení míče do koše či vybíjenou.

Oblíbené místo na hry je park. Hrajeme tam „škatulata, škatulata, hejbejte se!“, hledání praporků, také je to celkem častý cíl šipkované.

Od konce října jsme také začali chodit do místní tělocvičny. Strí-

dáme se ob jeden týden. Jednou tam jdou holky, poté zase kluci. Také se připravujeme na blížící se Mikulášskou besídku. Myslím, že se můžete na Méďátkovskou scénku velmi těšit.

Když zrovna nejsou holky v tělocvičně, tak si v klubovně vymalovávají nakopírované obrázky a dokonce se učí, jak se správně podepsat. Kluci naposledy hráli „kelímkování“, kdy se pod kelímky schovávají různé počty bonbonů a oni se snaží najít 2 kelímky se stejným počtem bonbonů. Pokud se jim to nepovede, musí bonbony zase schovat pod kelímky, ale pokud jsou úspěšní, tak si bonbony nechávají. Hra končí, když už nejsou žádné bonbony! Za celý oddíl Méďátek přeji krásně prožitý podzim.

Viky

Tak jsme se zase sešly! Letos jsme vytvořily dokonce čtyři družinky, co nás bylo. V pondělí se scházejí Babočky (v čele s Báďou) a Sovičky (v čele s Anežkou), v pátek pak Lišky (vede Nika) a Podhorky (Jája). Přišly k nám i úplně nové světlušky – Julča a Karel z Medátek, Kája, Terka a dvě Myšky. Naštěstí každá chodí v jiný den. Rozrostly jsme se také, co se týče vedoucích. Od skautek k nám přišla Maruška s Kátou a od října nám s vedením pomáhá také Terka. Hned během prvních oddělených schůzek se holčičky dozvěděly o naší celoroční hře. U klubovny jim totiž zanechala zašifrovaný dopis princezna Valentýnka, kterou na svém Krkavčím hradě vězní zlý čaroděj, který se nemyje a smrdí mu z pusy, protože si nečistí zuby! Žádala v něm statečné světlušky, aby jí pomohly k osvobození. Dopomoci jim k tomu mají kouzelné předměty, které jednotlivé družinky sbírají. Získávají je za nasbírané body, takže záleží opravdu na každé světlušce, jak se bude snažit a kolik bodů pro svou družinku nasbírá. Která družinka má na konci měsíce nejvíce bodů, může si do svého fotoalbumku z mnoha (cca 40) kouzelných předmětů vybrat tři, za druhé místo jsou dva kouzelné předměty a za třetí jeden. Družinka, která nasbírala bodů nejméně se musí v příštím měsíci více snažit. V září získaly první místo a s ním tři kouzelné předměty Babočky, na druhém místě byly Lišky a na třetím Podhorky. A o jakéže kouzelné předměty se jedná? Můžete mít např. vraníka Šemíka, který přeskočí každou překážku, sedmimílové boty,

věčné světlo (svítí za jakýchkoli podmínek), živou vodu (probudí i mrtvého), lektvar zapomnění (i to se hodí), diamantový prsten a mnohé další.

Jednou z věcí, s kterou pokračujeme od loňska (kromě kronik, které máme letos dokonce dvě a družinky se v psaní střídají), jsou odborky zvaná světýlka. Každá světluška si má vybrat alespoň jednu, kterou se pokusí letos splnit (za každou splněnou podmínku si ve svém notýsku může vybarvit jedno okénko). Jakmile jsou všechny podmínky splněné, získává světluška nášivku, kterou si přišije na svůj kroj, a všichni hned vědí, co ji baví a na co odbornice. Doufáme tedy, že si každá světluška najde tu svoji.

Na závěr svého příspěvku bych ráda napsala ještě několik veselých příhod či her, kterých jsem byla svědkem:

„Setkání s panem Ušákem

Kája, zvaná Karel, přinesla tuhle na schůzku plyšovou hračku. Jmenuje se pan Ušák a bude s námi taky chodit do skautu, protože ho to moc baví. Tedy alespoň občas. Pan Ušák si zahrál několik her a zúčastnil se dokonce scénky! Karel ho po opravdu dlouhém přemlouvání nakonec zapůjčila Babočkám, kterým chyběl jeden herec. Seděla však jako divák v první řadě a sledovala, zda se mu neděje nějaké příkoří. Ve chvíli, kdy zmizely Babočky s panem Ušákem za klubovnu (součást scénky), rozeběhla se za nimi také. Iluze reality byla příliš silná a co kdyby náhodou, že? Závěr schůzky byl však pro pana Ušáka chmurný... Nemohl se zapojit do

našeho kruhu přátelství, přestože se toho Karel vehementně dožadovává, neboť, a to musíte uznat, pan Ušák opravdu nedokáže „předat signál“. Kontroloval však bedlivě průběh rituálu z nejvyššího batohu, takže jakoby by byl mezi námi. Nu, snad příště přijde zas!

Ztracená kronika

Přijdu takhle v pondělí do skautu a chci si přečíst zápis z minulé schůzky. Kronika však jako by se propadla. Nakonec od ostatních zjišťuji, že ji má Klárka. Ta ale chybí, haker sakr! No, co se dá dělat. Světlušky jdou hrát s Maruškou a Kátou papírkovou hru ven. Když vyjdu i já, koho nevidím! Ha! Klára! „Ahoj Klárko, máš u sebe kroniku?“ Klára se zatváří provinile s nám dobře známým výrazem: „Já zapoměla!“. „A kdes ji zapoměla? Máš ji doma?“ Přikyvuje. Jedu tedy na výlet k Dudáškovým. Po mamčině zběžné prohlídce pokojíčku a ujištění, že Klárka musí mít jistojistě kroniku u sebe, se vydávám zase zpět ke klubovně. Hra ještě probíhá. Otevírám Klárčin batoh a vytahuji z něj... KRONIKU! Z toho plyne poučení, že je potřeba se vždycky přesvědčit na vlastní oči! :-)

Veselá kráva nebo Bill a Ben? alias nacvičování scének na Podzimní oheň

Podzimní oheň se pomalu blížil, tak bylo načase něco vymyslet. Babočky a Sovičky zpívaly písničku o Berušce, část holčiček se na to však moc netvářila, proto jsem jim navrhla, ať si něco vymyslí samy. A to byl kámen úrazu. Organizace se nejprve ujmula Klára s částečnou pomocí Julči. „Secvičíme Ve-

selou krávu!“ křičela. Nápad to byl dobrý (představila jsem si svého času známou reklamu: „Je příliš tlustá!“ „Je příliš extravagantní!“ „Tahle je ta pravá – veselá kráva!“.. od dob, co jsem však sledovala televizi už nějaká voda utekla, takže teď samozřejmě už běží JINÁ reklama na Veselou krávu, kterou jsem neznala. Vše tedy leželo na bedrech Klárky, případně těch, co reklamu znaly. Problém nastal už s rozdělením rolí a vysvětlením reklamy těm, co jí neviděly (včetně nás vedoucích). Na tom jsme se bohužel zasekly, takže Veselá kráva byla zavržena a nepochopena. Namísto toho navrhla Šája,

že bychom mohly secvičit Billa a Bena – to přece znají všichni! Nastal opět problém s rozdělením rolí. Ocenila jsem, že se nakonec vše zdárně vyřešilo. – Dokonce jsem dostala roli Květiny! A o čemže scénka byla? Květina měla narozeniny a Bill a Ben obcházel jednotlivá zvířátka a ptali se jich, co si pro Květinu k narozeninám připravili. Anetka byla žabák a říkala básničku o podzimu od Jaroslava Seiferta, Straku hrála Julča, navlékala pro květinu korále, Bill a Ben - dvojroli – si stříhla Šája. Želva byla Klárka, která měla říkat vtip. Vtip byl ovšem nekonečný, že už i samotné světlušky ner-

vózně podupávaly, kdy už to bude končit, takže ji stále přerušovaly, až nakonec z Klárky vylezlo, že ten vtip právě vymýšlí! Tak to se zase cení! Na Ohni měly holky moc krásné převleky - Anet měla žabí uši na čelence a přišla celá v zeleném, Bill a Ben byli opravdu v květináči, zkrátka radost pohledět. Největší úspěch však měla znělka, kterou si ještě po skončení scénky děti pobrukovaly. Všechno tedy nakonec dobře dopadlo.

Yhovič

Program v říjnu byl u světlušek celkem nabitý. Ale jak už je zvykem, holky neměly problém se zvládnutím jeho obsahu. Zkusily, jaké to je bránit své území, nebo naopak jak se do něho dostat a ukrást nějaké peníze. Taky si vyrobily krásné věci a zvířátka z kaštanů (housesku, ježečka, žirafu, domeček...) a určitě tím potěšily rodiče. V jedné schůzce

jsme se podívaly do nedalekých Křovic na Novohrajdě, kde holky ochutnávaly různé jídlo, což je evidentně bavilo a poznávaly, co právě mají v puse. Dostaly se do situace, kdy měly přenést co nejrychleji jednoho ze skupinky přes určitou dráhu. Aby se taky trochu hýbaly, zaběhaly si u hřbitova slalom mezi stromy. No, a protože se holky nemůžou jen bavit, zapojily

jsme do programu i uzlování. Některé světlušky si uzle pouze zopakovaly, ale „nováčci“ se je musely naučit. Ale povedlo se!!! Pár uzlů už umějí. A bude se jim to hodit. Mistryně uzlování se blíží... Jak si můžete přecíst, světlušky to nemají lehké a rozhodně se nenudí.

Maruška

Výprava do Opočna

V sobotu (23.10.) jsme se probudily do mlhavého rána, ale naštěstí to bylo ten den naposled, co jsme mlhu viděly. A to se nám pro naši výpravu do obory v Opočně hodilo.

V osm ráno už v Dobrušce na nádraží přešlapovalo třináct světlušek. Daly jsme rychlý pozdrav a instrukce rodičům, a šly nastoupit do autobusu. Měli jsme namířeno do Opočna. Nejprve jsme chtěli projít park, přejít do obory, vyjít v Malé Záhornici a pěšky do Semechnic a pak až zpátky do Dobrušky. Jak se nám v průběhu cesty plány změnily, se dočtete dále.

Cesta autobusem byla krátká, i přesto jsme stihly rozdat holčkám čísla, abychom si zjednodušily stálé přepočítávání, jestli jsou opravdu všechny. Vystoupily jsme na opočenském náměstí a vyda-

ly se prvním vchodem do parku. Holky se hned zabavily objímáním jednoho z největších stromů v parku, tak jsme to samozřejmě zdokumentovali.

Za chůze jsme také vysvětlily první hru. Holky byly rozdělené na družinky: Babočky, Podhorčky, Sovičky a Lišky. Jejich úkolem bylo na další cestě při povídání říkat místo „ano“ „ne“ a naopak. Každá světluška, když natchytila svoji kamarádku, získala od ní papírek. Družinka, která měla papírků nejvíce, vyhrála. Holky občas zapomínaly chodit, jak se moc snažily, aby místo kladně odpovídaly záporně.

Největší překvapení nás čekalo v oboře. Věděly jsme, že je tam spousta zvířat, ale že jich uvidíme tolik, to jsme si teda nemyslely. Holky byly nadšené. Na každém kroku srnec, jelen či muflon. Také jsme potkaly jejich manželky i děti, například muflici, mufloňát-

ka nebo třeba srnčátka ... Nebojte se, pravé názvy samiček a mláďat by už holky měly znát, jen jestli si je pamatují...?

Po spoustě zážitků jsme chtěly oboru opustit východem v Malé Záhornici. Ale narazily jsme na pár celkem zuřivých loveckých psů, a protože jsme opravdu nemohly projít, rychle jsme změnilly plán. Došli jsme tedy celý okruh v oboře, daly si oběd, zahrály další hru. Světlušky měly poznávat na rychlost rozdíl mezi dvěma zdánlivě stejnými obrázky. Udělaly pár společných fotek a vyšly jsme opět v zámeckém parku. Zbylo nám trochu času, tak jsme se stavily na zámku. A tam jsme zakončily výpravu nejprve další svačinou, a pak společnou fotkou.

Kapka

Letošní školní a zároveň skautský rok 2010 – 2011 jsme zahájili celooddílovou shůzkou v pátek 3. září. Ke stávajícím asi dvaceti vlčákům se letos přidalo dalších šest, takže se lehce dopočítáme ke dvaceti šesti vlčákům!

Jako minulý rok jsme i letos zavedli dukátový systém. Dukátový systém spočívá v rozdávání jakýchsi peněz (dukátů) dětem za účast, výhry ve hrách, dobré chování atd. A naopak v odebrání dukátů zlobivým vlčatům. Vedoucí pro tento rok zůstali stejní jako loni, tzn.: Vašek jako hlavní zastřešovatel, dále Koule, Vlasta a já. A protože vedoucích nikdy není dost, přizvali jsme si na pomoc mladé střely mohykánské, jmenovitě: Radek, Luboš, Honza a Ondra coby pravé ruky vedoucích. Již před začátkem roku se vedoucí shodli na rozdělení oddílu na 3 družiny. Já jsem se stal vedoucí pondělních vlčat, Vlasta středečních a Koule pátečních. Všechny schůzky začínají ve čtyři hodiny odpoledne a končí dvě hodiny po začátku.

V měsíci zářijovém nás čekalo tradiční zmatečné sbírání registrací a uspořádávání schůzek do

zajetých kolejí. U nováčků, kteří přišli zejména od mladších meďat, se začínalo s obvyklým vysvětlováním nováčkovské zkoušky, vlčáckých zákonů a hesel. Začali jsme se učit šest základních uzlů a musím uznat, že někteří kluci jsou velice šikovní. Zářijové schůzky probíhali v poklidu, a jelikož bylo pěkné počasí, mohli jsme být často venku.

Začátkem října, vlastně hned prvního, přišla oddílovka, při které jsme se vydali na trojici a hráli různé hry. A konečně desátého října jsme vyrazili na první výpravu. Výpravu s názvem „Podzimní“ absolvovalo asi šestnáct vlčat. Vyrazili jsme od klubovny do provozského údolí, kde jsme zkontrolovali ptačí budky, které jsme tu pověsili před rokem. Cestou jsme se učili rozpoznávat stromy např.: javor mléč, klen a babyka. Dále naše kroky směřovali k Domašínu a odtud po krátké svačině ke střelnici směrem na Chábory. Na střelnici jsme našli několik patron a pokračovali jsme dále. Přes Chábory jsme zamířili do městských lesů a i do málo známého nořiště u Drňáku. U nořiště jsme rozdělali asi čtyři ohně, takže si kluci dosta-

tečně vyzkoušeli zapalování ohňů v praxi. A kdo měl oheň, mohl si opéct buřt. Po vydatné buřtové svačině jsme si zahráli hru. Při hře bylo úkolem sehnat co nejvíce věcí dle určeného seznamu a vyřešit jakýsi slovní rébus. Vítězové byli odměněni a poražení pochváleni za snahu a mohli jsme se vydat na cestu k Dobrušce. Cesta vedla kolem Drňáku a zavedla nás pod Trojici k bazénu. Odtud už rovnou ke klubovně, kde jsme se pokřikem rozloučili.

Hned po týdnu nás čekal Podzimní oheň. A na něj měli kluci připravené scénky, které před diváky převedli. Bohužel se této akce mohlo zúčastnit jen málo vedoucích a musím se přiznat, že i já jsem chyběl.

Celý měsíc říjen probíhali schůzky v pohodě a nenastal žádný závažnější problém. Na měsíc listopad máme naplánovanou dvoudenní výpravu do Borovnice, ale o tom příště.

WEYR

ODBÍL SLUNEČNÍC

Tak nám to zas začalo. Z prázdnin nám zbyly „jen“ vzpomínky a Slunečnice čeká další skautský rok. Letos se scházíme v pátek, aby se mohly účastnit i Danča s Mirčou, jelikož jsou přes týden na intru. Další drobná změna je v tom, že Papája už není jedna z „dětí“, ale pomáhá mi letos Slunečnicím velet. Ale dost k novinkám. Pokud ještě čtete, asi chcete spíše vědět, co děláme. Tak tedy...

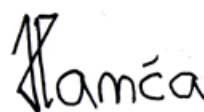
Třetího září, první schůzku, jsme měly v programu hlavně přivítání nováčků (tedy Kristýnky, Terky a Káti), kteří přišli od světlušek. Během dalších zářijových družinovek jsem holky seznámila s celoroční hrou...letos je trochu jednodušší a hlavně není na skupiny, ale na jednotlivce. Vše začalo tím, že holky dostaly dohromady jednu šifru, ve které se dozvěděly, co je čeká a že se mají zeptat, kam dále jít. První si moh-

la vybrat jednu ze čtyř možností, kam se vydat (poliklinika, bazén, domek F. L. Heka a kino), druhá ze dvou a zbytek už jsem určila já. Šlo o to, že na každém z míst se nacházely tři papírky, přičemž na každém bylo napsáno jedno zvíře. Na dvou místech byla typická zvířata ze ZOO, na zbylých většinou lesní zvířectvo, podle čehož teď holky rozdělujeme do případných her na skupiny. Holky si měly tedy jedno zvíře vybrat a vrátit se do klubovny. Když jsme se všechny sešly, zjistily, že se o něj budou celý rok „starat“. Na příště si měla každá své zvíře načrtnout na čtverečkovaném papíru (20x20 čtverečků). Musely se držet čar a i když nebyly povolené ani úhlopříčky, poradily si s tím holky skvěle. Teď si své výtvary postupně vybarvují podle toho, jak se jim daří ve hrách, body mají však i za docházku.

Když se holky seznámily s cí-

lem celoroční hry, začaly pomalu získávat nějaké ty body. První dva měsíce jsme strávily spíše nad zábavnějšími hrami, které jsme na poslední družinovce začaly prokládat poznáváním kytek, jelikož nás přece jenom čekají ty závody. Je však asi jasné, že nošení lentilek přísátých na brčku, předávání krabičky od sirek na nosu, pantomima všeho možného a záhadné městečko plné vlkodlaků připadá holkám zábavnější!

Určitě si říkáte, že jsem se nezmínila o žádné výpravě. Samozřejmě to má svůj důvod – žádná totiž zatím nebyla. To však do budoucna napravím a holky již v listopadu jedna určitě čeká. O tom a něčem dalším tedy příště...

OBDÍL MOHYKÁNŮ

Na první zářijovou schůzku přišli kupodivu všichni táborníci, i všichni co na tábor z nějakého důvodu nejeli. Dokonce jsme mezi sebou přivítali nového člena Jirku. Vyrazili jsme do Provozského údolí domluvit se na termínu a času schůzek, aby všem vyhovovali co nejlépe, a zahrát si několik her. Byl také oznámen termín výpravy na Hejdu, na kterou se všichni už dlouho těšili.

Protože dobrušská lokálka už skoro nejezdí, neodjížděli jsme na výpravu z Dobrušky tradičně vlakem, ale nastoupili jsme do autobusu, kterým jsme dojeli na vlakové nádraží do Opočna a odtud jsme pokračovali po železnici do Teplic nad Metují. Po vystoupení z vlaku jsme přes vesnici Lachov došli k lesu, kterým jsme začali stoupat ke skalám Hejdy. Jelikož je tato strana kopce porostlá hustým porostem, bylo občas obtížné ba skoro nemožné, najít pohodlnou cestu. Po chvíli prodíráni se houštím jsme stanuli pod severovýchodní stěnou skal, ve které jsme našli jednu z nemnoha cest na náhorní plošinu na které je takzvaný

Dolní kemp. Tam jsme se usadili, trochu pojedli a začali se připravovat na velice očekávanou událost, a to hrachovou bitvu. Vybavení: odolné nebo postradatelné oblečení, foukačka (libovolně dlouhá trubka s vnitřním průměrem o trochu větším než je velikost průměrně velkého hrášku), nějaké brýle na ochranu očí a dostatečná zásoba střeliva (hrachu). Pravidla: dva týmy, jeden brání horní kemp, který je mezi členitými skalami kus od dolního, druhý tým útočí a snaží se zmocnit vlajky obránců, je určen počet „životů“ (většinou 3), každý, kdo je zasažen, se jde nabít na předem určené místo (popřípadě tam zůstat, pokud už nemá žádný život - je vyřazen), hra končí, když se útočník zmocní vlajky obránců, nebo jsou všichni útočníci vyřazeni. Hraje se dvakrát, aby se vystřídal strany. Před samotnou hrou jsme se ještě šli seznámit s terénem, což spočívalo v prolezení Hejdy nejspodnější možnou cestou (kanalizací, porodem a mnoha dalšími stísněnými místy) a návrat vrchem po skalních vršcích přes horní kemp do dolního. Hra nám trva-

la dohromady skoro tři hodiny, v obou případech zvítězili útočníci. Protože se začala přibližovat hodina odjezdu vlaku, sbalili jsme všechny své věci, zapsali jsme se do návštěvního deníku v horním kempu a začali sestupovat jižní stranou Hejdy k vlakové zastávce v Dědově. Po chvíli čekání přijíždí vlak, kterým jedeme do Opočna, a pak autobusem do Dobrušky, kde se rozcházíme do svých domovů.

O schůzkách v těchto dvou podzimních měsících se Mohykáni vydávali do přírody kolem Dobrušky užívat si hezkého počasí dokud ještě je a zahrát si také několik her. V říjnu nám výpravu nahradil střediskový Podzimní oheň u kluboven, jehož přípravy a samozřejmě průběhu se Mohykáni účastnili. Na další měsíc je už rozplánována výprava do Orlických hor, takže se je na co těšit.

ODBÍL ROVERŮ A RANGERS

Vzácná návštěva soudruha Čepičarijeva ze spráteného Komsomolu

Jednoho sychravého dne dopoledne jsme se s Benjim a jeho Jančou po navedení Vaškem jali likvidovat obrovské škody, které napáchalo na našem tábořišti v Orlickém Záhoří zločinné západoevropské divoké prase. Po příjezdu na louku jsme zjistili rozsah škod a po namáhavé asi 10 minutové práci jsme zarovnali téměř ohromujících 10 běžných metrů rypadlové stopy kaňoura.

Při následující dvou hodinové procházce s kosou lesem jsme nasbírali asi tisíc pět set hub různého druhu a vymysleli vandrovní výlet pro R&R do skal. Bohužel zmíněné sychravé počasí se podepsalo jak na zdravotním stavu našeho realizačního týmu, tak i na morálce stavu roverského, proto se akce na poslední chvíli přesunula pod střechu do vyhřáté klubovny.

Vydařené retroakce se organizátorsky ujala skupina čítající jedno člena SSM (pro později narozené Svazu Socialistické mládeže), jedné členky sprátené pionýrské organizace z Opočna a pamětníka

Velké vlastenecké války soudruha Čepičarijeva, kterému ale bohužel nikdo nerozuměl. Cca 15 R&R bylo rozděleno na dvě soupeřící skupiny usilující o získání odznaku FUČÍKA. Ten měla získat skupina s nejvyšším počtem Odznaků Odbornosti. První skupina nesla revoluční název Úderníci a druhé seskupení si zvolilo budovatelské pojmenování Dělnasové. Kromě výše zmíněného odznaku se soutěžilo i o lukrativní zájezd typu Ниц-обсахуйици do socialistického ráje KLDR. Zarazila nás neznalost aspirantů převážně v oblasti politicko-výchovné. Kupříkladu nikdo nevěděl v čem spočívala akce Bagry pro Koreu, a tudíž odznak odbornosti Znalec mezinárodního dělnického hnutí nepochopitelně nemohl být nikomu udělen! Velice dobře si však vedli účastníci v oblasti turisticko-branné, kdy téměř všichni věděli jaké jsou hlavní neduhy psaní kroniky s volně vloženými listy. Proto byl odznak naopak udělen obou skupinám.

Značnou uměleckou kreativitu projevili frekventanti při získávání odbornosti Divadelník. Skupina Dělnasů předvedla v podání Pata a Mata názornou scénku Jak nesplnit pětiletku. Sestava

Úderníci zase brilantně ztvárnila mladý život prvního kosmonauta Jurije Gagarina. Bohužel přílišné budovatelské vzplanutí soudruha Beneše, způsobené předešlým vctěním se do role, zapříčinilo chybné přednesení pionýrské slibu, místo kterého bezchybně odrecitoval zásady komunisticky uvědomělé společnosti VLEZ, PODLEZ, UKRADNI, ZRAĎ a UDEJ.

Vyvrcholením vědomostně vyvažovacího večera byla ukázka choreografie na blížící se Spartakiádu. Obě skupiny předvedli brilantní sestavu na všem dobře známou píseň národního umělce Michala Davida.

Klání o Fučíkův odznak bylo velmi vyrovnané, ale zvítězit mohl pouze jeden. Bohužel nám Odznak někdo během večera zcizil. Zhasli jsme a poprosili soudruhy o jeho navrácení. Během této doby však někdo ukradl i dva páry hliníkových příborů ROH, a proto byly obě skupiny po zásluze odměněny chlebem a moučnými vuřty.

Poslední zkoušku zapálení ohně pouze s pomocí třech sirek a litru benzínu splnili všichni. Večer se vydařil a s chutí na něj všichni zapomeneme.. Práci čest!

Endžl, Pešek a svazačka Jana

TIP NA VÝLET

ORLICKÉ TISÍCOVKY

Tentokrát nás Tip na výlet ne-zavede nijak daleko – podíváme se po tisícimetrových vrcholcích Orlických hor. V naší vlasti existuje dokonce klub „tisícovkářů“, kteří místo fialových bankovek této hodnoty sbírají vrcholky hor nad tisíc metrů. Doporučuji navštívit www.tisicovky.cz. Podobně jako geocaching je i tato zábava možná pro někoho na první pohled nepochopitelná, když si ovšem uvědomíme, že se jedná především o pobyt na horách, snad zálibu těchto „bláznů“ nějak schválíme. (Ještě k zajímavějším závěrům bychom došli, pokud bychom si uvědomili, že číslo tisíc je vlastně výjimečné jenom tím, že máme deset prstů a naši předkové zvolili jednotku délky jeden metr jako desítitisícinu vzdálenosti od pólu k rovníku. Ale potom je pochybné i slavení kulatých životních jubileí...)

V Orlických horách je 11 vrcholů nad tisíc metrů. Jejich výčet uvádí následující tabulka. Schválně si vyzkoušejte, jestli víte, kde všechny leží.

Velká Deštná	1115 m
Koruna (Orel)	1101 m
Malá Deštná	1090 m
Vrchmezí	1084 m
Jelenka (Větrník)	1083 m
Sedloňovský vrch	1050 m
Tetřelec	1043 m
U Kunštátské kaple	1041 m
Kamenný vrch	1037 m
Šerlich	1027 m
Homole	1000 m

Tyto vrcholy z hlavního hřebene hor nijak dramaticky nevycházejí, a tak zatímco Sněžku na panoramatu Krkonoš pozná asi každý, Velkou Deštnou jako nejvyšší vrchol Orlických hor asi ne. Navíc je to několik týdnů, kdy už na vrcholu nestojí rozhledna, která aspoň dávala nějakou naději Velkou Deštnou od ostatních hor odlišit. Byla to již druhá dřevěná konstrukce, tu první postavili v roce 1992 náhodští skauti. Velká Deštná má vrcholy dva, ten menší (pouze o 1 metr) leží na severovýchod od hlavního vrcholu, v sedle mezi nimi pak stojí známý srub horské služby.

Koruna neboli Orel, je druhý nejvyšší vrchol, najdeme jej necelé tři kilometry letu orla ve směru jihovýchodním od Velké Deštné. Vrcholová Jiráskova cesta jej obchází po východním úbočí. Přes vrchol samotný prochází lesní cesta, u ní stojí maringotka. Zejména

jižní svahy jsou odlesněné a poskytují krásné výhledy do okolí.

Malá Deštná je zalesněný vrchol severně od její Velké sestry, v sedle mezi nimi pak nalezneme soustavu rašeliníšť s názvem Jelení lázeň. I tento vrchol obtáčí Jiráskova cesta z východní strany.

Vrchmezí má mezi vrcholy významné postavení, protože je to od severu první výrazný kopec a na panoramatu hor z české kotliny jej lze poměrně dobře odlišit. Je odtud také blízko do Polska, kde nazývají tento vrchol Orlica. Do roku 1945 stávala na vrcholu turistická chata, dnes už asi vrchol tak oblíbený není, protože na kole i na lyžích znamená většinou zájízdku s nutností vrátit se zpět.

Jelenka je nejen název rozcestí Jiráskovy cesty s modrou turistickou značkou z Luisina údolí na Bedřichovku, ale také jméno kopce, který je od tohoto rozcestí zhruba jižním směrem. V zimě

*Hřeben Orlických hor (uprostřed Velká Deštná)
od hotelu Panorama v Deštném v Orh.*

bývá přes tento vrchol ve směru od Koruny prošlápnutá lyžařská stopa, která nás zavede do klidných míst stranou od dnes již trochu přeplněné magistrály.

Sedloňovský a Kamenný vrch jsou dva vrcholy v bočním hřebeni, který od hřebene „deštensko-vrchmezského“ odděluje údolí Bělé, v kterém najdeme třeba Šerlišský mlýn. V sedle mezi těmito vrcholy najdeme Sedloňovský černý kříž. Celý tento hřbet je vynikající lokalitou na sběr borůvek.

Šerlich je jméno vrchu, na jehož jižním úbočí stojí nejznámější chata – Masarykova. Šerlich je také jméno osady na stráních pod chatou, kde bylo osídleno v 19. století 10 roubených chalup.

Jiráskova turistická cesta ve směru jižním od svahů Koruny prochází přes dva ploché vrcholy – Homoli (která je přesně na tisícimetrové hranici) a Tetřelec. Oba vrcholy lze ve směru na Pěticestí objíždět z obou stran, as-

faltová „bunkrovka“ obchází vrcholy ze západní strany, klidnější (především v zimě) lesní cesta na straně východní.

Ploché vrchol U kunštátské kaple najdeme severně od Pěticestí poblíž známé Kunštátské kaple. Na vrcholovém rašeliništi můžeme najít několik typických zástupců flóry.

Dalo by se psát ještě o dalších téměř tisícových vrcholcích v horách Orlických jako například Zakletý, Komáří nebo Anenský vrch s novou rozhlednou. Jedno je jisté - všechny rozhodně stojí za návštěvu.

Ježour

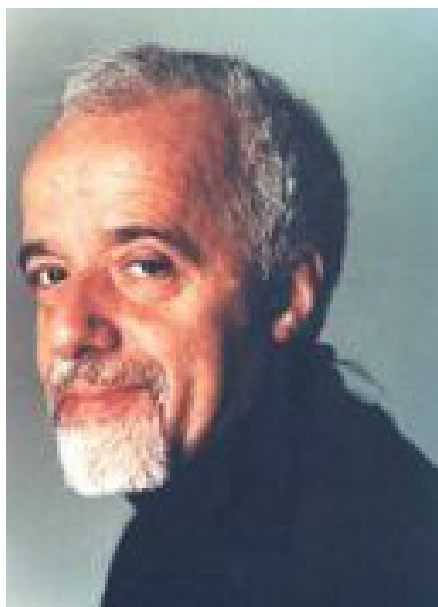

Podzim v Orlických horách

TIP NA KNIHU

PAULO COELHO

Asi se všichni shodneme, že jednou za čas máme každý chuť sáhnout po knize, která by nám nejen zpříjemnila volnou chvíli, ale která by nám rovněž trochu otevřela oči a položila našemu životu mnoho otázek, jako třeba: „Co je jeho smysl?“, „Proč jsem?“, „Kdo jsem?“ či „Odkud vlastně jsem a co je můj domov?“. Mnozí možná pokrucujete hlavou a říkáte si, že tyto otázky patří filozofům a my na ně nemáme v dnešní uspěchané době čas, ale můžete mi vyvrátit tvrzení, že přesně tento typ otázek výrazně prohlubuje naši osobnost a pokud na ně hledáme odpovědi (ony ale zřejmě neexistují, ale co kdyby...), dochází rovněž k posunu našeho myšlení (i kritického) do zcela jiné úrovně. Není to z mojí hlavy, škoda, ale myslím, že je to velká pravda. A právě tento druh knih, které rozhodně nemají naše babičky (ve vší úctě) ve své knihovně, píše velmi známý a světově uznávaný spisovatel Paulo Coelho.

Tento spisovatel, patřící v současné době mezi deset nejprodávanějších spisovatelů světa, se narodil se roku 1947 v brazilském Rio de Janeiru. Když nespĺňoval představy rodičů o vzorném studentovi, opakovaně ho posílali do ústavu pro choromyslné. Na konci šedesátých let ho uchvátilo hnutí hippies, vstupoval do levicových organizací, zkoušel drogy i černou magii, psal divadelní hry, sám vystupoval jako herec, napsal několik desítek textů pro známého brazilského zpěváka. Byl třikrát uvězněn. Ke psaní ho v osmdesátých letech přivedla jeho současná manželka, malířka Cristina Oiticica, se kterou uskutečnil půlroční cestu kolem světa poté, co přišel o lukrativní místo v nahrávací společnosti. Hodně cestuje, a když nepracuje na knize, píše pravidelné sloupky do novin. Přestože Prahu považuje za bezkonkurenčně nejkrásnější město světa, jinde než v rodném Rio de Janeiru, by žít nechtěl.

Některé jeho knihy jsem samozřejmě četl i já osobně, a tak mi nezbyvá, než vám konkrétně doporučit následující dvě krátké knížky, které byste určitě měli stihnout přečíst dříve, než bude pozdě:

ALCHYMISTA

V této knize je ústřední postavou mladý španělský pastýř, se kterým se vydáváme do světa za zakopaným pokladem. Avšak toto je pouze jakási autorova záminka, pastýř jde ve skutečnosti hledat smysl života a odhalovat

duchovní tajemství. Cesta pastýře (a samozřejmě i samotná kniha) je plna znamení, které by nám měly pomoci k pochopení vlastních osudů, k poznání našich životů a k připravenosti na každodenní zkoušky našeho života.

VERONIKA SE ROZHODLA ZEMŘÍT

Mladá hrdinka této novely pochází ze Slovinska. Bohužel je zhrzena životem, ve kterém nenachází naplnění, dělá pouze to, co od ní chtějí ostatní, nenaplnuje své touhy a cítí se zcela zbytečná, proto se rozhodne spáchat sebevraždu skrze prášky na spaní. Naštěstí se jí podaří lékařům zachránit, nicméně se zcela poškozeným srdcem a je jen otázka času, kdy zemře. Veronika tak začíná v sanatoriu pro duchovně choré, kam byla převezena po neúspěšné sebevraždě, žít naplno skrze lidi, kteří jsou „blázniví“, avšak ona se cítí být „normální“. Rovněž začne realizovat svoje touhy a konečně žít tak, jak si sama přeje. Konec knihy, který bývá u Paula Coelho nepředvídatelný, vám samozřejmě neprozradím.

ROZHOVOR S ...

DÁŠOU ŠVECVOU

Většina z nás si tě pamatuje jako Dášu Stoklasovou. Od té doby už se hodně změnilo, můžeš se nám na úvod trochu představit? Co teď děláš? Kde žiješ?

Ti, co Totem čtou, si mě určitě pamatují. Vedla jsem asi tak 11-12 let světlušky. Teď jsem na mateřské dovolené. Starám se o své dva malé kluky. Bydlím v jednom krásném bavorském městečku, Schönwald, který leží asi 8 km od Aše.

V kolika letech jsi začala skautovat? Kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Já pocházím z Chlumce nad Cidlinou, což asi každý neví. Do Dobrušky jsem přišla za prací v roce 1989. Pracovala jsem ve vojenském topografickém ústavu. Po změně režimu se v Dobrušce obnovoval Junák a moje babička s dědou (Jaroslav a Ludmila Smolovi), u kterých jsem bydlela, mě

vzali s sebou na první schůzku. A tak jsem se vlastně dostala ke skautování. Za mého mládí byl skauting zakázaný a já o něm jen slyšela od babičky a dědy. Takže jsem začala skautovat v 19 letech :-)). Tehdy jsem tedy s ostatními dělala nováčkovské zkoušky a skládala slib.

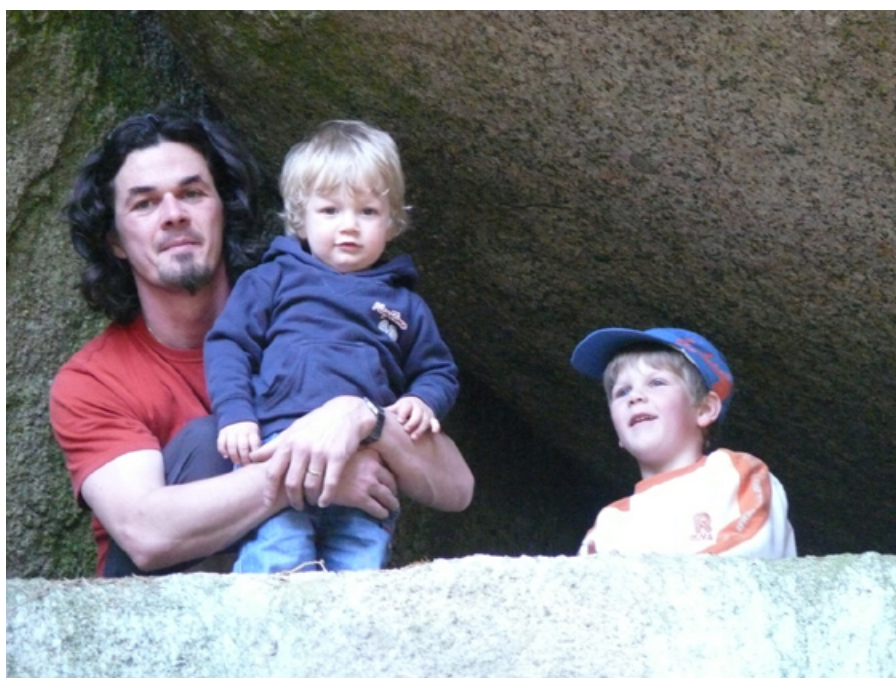
Kde byl Tvůj první tábor a co zajímavého Ti z něj utkvělo v paměti?

Pokud si dobře vzpomínám, tak můj první skautský tábor byl v Mastech. Tehdy jsem vedla jako druhá vedoucí světlušky. Ještě s Milenou Rexovou. Je těžké říct, co mi utkvělo v paměti, neboť mi všechny tábory splývají. Myslím, že vůbec první tábor byl pro všechny, jak pro děti, tak pro vedoucí, velký zážitek. Všechno bylo nové, získávali jsme všichni zkušenosti. Mně bylo tehdy 20. To se člověk na všechno dívá trochu

jinak, než teď s odstupem času.

Mohla by ses s námi podělit o svůj nejsilnější skautský zážitek?

Můj opravdu nejsilnější skautský zážitek je první skautský slib u slibové skály. Byla jsem tehdy opravdu velmi rozrušená (a to mi bylo 19 let). Ta atmosféra byla jedinečná a hrozně slavnostní. Taky to byl první porevoluční skautský slib. Další silný zážitek byl, když jsme hlídali se Zělym hladinu Zlatého potoka a celých 14 dní jen lilo. Bahno na tábořišti v Mastech jsme vyhrnovali vyhrnováky na sních. Nakonec jsme museli tábor předčasně ukočnit a evakovali jsme se do školy na Skalce. Dalším zážitkem byl pro mě tábor v Orlickém Záhoří. Na ten první dojem, kdy jsem poprvé vstoupila na táborovou louku a uviděla to nádherné údolí Orlice, do smrti nezapomenu. Večery u táborového ohně, písničky, táborové hry...

To všechno se mi vybavuje, když se řekne slovo „zážitek“.

Hodně lidem jsi dala přezdívku (např. Hami, Koko, Delly...). Měla jsi také ty nějakou skautskou přezdívku?

Já o žádné nevím. Možná ano, ale ta se ke mně nedonesla. Pro všechny jsem byla Dáša.

V kolika letech jsi začala s vedením oddílu světlušek a jak dlouho jsi dělala vedoucí?

Já jsem začínala v devatenácti spolu s Milenou Rexovou. Tehdy jsme byly dva oddíly světlušek. Přesné datumy si nepamatuji, ono mi to už všechno splývá. Víím, že později jsem pak vedla děti z obou oddílů. Pak jsem už na ně zbyla sama. Měla jsem k sobě ale prima holky, které mi s vedením pomáhaly. Katku Andělovou, Marušku Petrovou, Lenku Balášovou, Věru Pavlovou, Janu Novákovou. Snad jsem na nikoho nezapomněla. To by mě mrzelo. Ke konci to pak byla Šárka Dyntarová a Lucka Kovářová, což byly moje bývalé světlušky.

Celkem jsem světlušky vedla asi 11 let.

Jak na dobu svého vedoucování vzpomínáš? Jaké byly tvé hlavní snahy a cíle?

Na dobu vedoucování vzpomínám s úsměvem. Člověk si spoustu věcí uvědomí, až když má vlastní děti. Hodně jsem se naučila, hodně zažila. Moje přání vždycky bylo, aby ty světlušky pokračovaly dál. Většinou to tak bylo. A moc mě těší, že některé se tomu věnují i jako vedoucí. Vždycky jsem měla v každém oddíle pár holek, u kterých jsem si říkala, tak ty to nevzdáš, ty to chytlo. Zatím jsem se nemýlila.

Pak ses provdala a odstěhovala do Německa. Jak sis zvykla na nové prostředí, nové lidi?

V Německu jsem si kupodivu zvykla dobře. Ač jsem si život v Německu, se skoro žádnou znalostí němčiny, neuměla představit. Ale dva roky jsem navštěvovala intenzivně školu ve Fürthu. Pak jsme se přestěhovali blíže k českým hranicím, kde manžel dostal práci. Tady v Schönwaldu jsou lidé velmi přátelští, komunikativní. Přijali mě hned od prvního dne velmi vřele. Hodně mi pomohli, abych se necítila v novém prostředí cizí. Po skoro deseti letech pobytu můžu říct, že jsem si zde našla i přátele. Což považuji také za důležité, protože život bez přátel je takový chudší. Ale já si mys-

lím, že to je i tím, jak k druhému člověku přistupujeme. A je jedno, jestli jste v Čechách nebo Německu, jestli mluvíte jinou řečí.

Máš rodinu, kolik členů čítá?

Mám dva krásné kluky Honzík a Adámka. Honzík (7) je teď ve druhé třídě základní školy. Adámek (3) chodí do školky. S Honzíkem si užívám školní léta. Srovnávám německou výuku s českou. Někdy nestíhám, ale to jsou asi normální starosti maminky školáka. A samozřejmě mám svého manžela Michala, který je bezvadným tátou a skvělým partnerem.

Věnuješ se nadále skautingu, nebo jsi členkou jiné podobné organizace?

V žádné organizaci nejsem ani se skautingu již nevěnuji. Ale skauting v Dobrušce stále sleduji. A těším se na každé nové číslo To-temu.

Co děláš ve svém volném čase? Máte nějaký společný koníček jako rodina?

Volného času mám pomálu, ale chodím zpívat do zdejšího sboru při evangelickém kostele, chodím cvičit (s dětmi i sama). Jinak můj velký koníček je moje zahrádka a samozřejmě moji dva raubíři. Jako rodina rádi jezdíme na kole, vandrujeme, v zimě lyžujeme. Teď můj starší syn začal s lezením na umělé stěně a můj manžel se k tomu po letech vrátil. Takže nás v létě asi čeká další společný koníček - lezení.

Na závěr nám prozrad', kde jsi trávil letošní dovolenou.

Letošní dovolenou jsme strávili v Saském Svýcarsku. Bohužel jsme měli pech na počasí. Skoro celý týden nám propršel. Ale celé naše prázdniny (u nás začínají až od 1. srpna) byly takové uplakané. Přesto jsme byli Saskem nadšeni. Udělali jsme pár túr, pokud nám to počasí dovolilo. Jen kvůli povodňovým škodám byla spousta cest uzavřena. Slíbili jsme si však, že se tam ještě jednou vrátíme.

POZVÁNKA

PRO VŠECHNY

JUNÁK – svaz skautů a skautek ČR,
středisko Dobruška

SKAUTSKÝ ROK 2010/2011

Plán celostřediskových akcí (bez oddílových aktivit)

Kdy	Co	Určeno pro celé středisko a dále hlavně pro koho
2.+3.10.10 so+ne	Šití nových tee-pee 1. díl	starší skauti a skautky, RaR, čin.
8.10.10 pá od 18.00	Okresní volební sněm ve velké klubovně	zvolení delegáti 7 osob
16.10.10 so u kluboven a v klubovnách	Podzimní oheň dětské odpoledne +promítání tábory	malé i větší děti a rodiče včetně veřejnosti a přátel
3.12.10 pá od 16:30 sraz v 16h-klubov.	Skautský Mikuláš pro členy v malé tělocvičně horní školy jako loni	Meďátka, světlušky a vlčata + potěr registrovaných členů
29.-31.12.10 st-čt	ZZ (Zmrzlouš Záhořský) – zimní táboření na Záhoří včetně parní sauny	R+R, OS a Klub přátel (a vůbec všichni, kdo nejsou měkoti)
8.-9.1.11 so-ne	Tříkrálová sbírka (ve spolupráci s Farní charitou)	Všichni lidé dobré vůle
28.1.11 pá od 18.00	Krajský voleb.sněm ve velké klubovně	zvolení delegáti
29.1.11 sobota od +/-16 hod promítání, od +/-18 hod vše ostatní. V neděli 30.1. dotočná+úklidy	Výroční schůze vč. promítání z činnosti, táborů atd. v hlavní klubovně +VELKÝ OVAR prasečí včetně všech dalších pochutin, nápojů, muziky a koulování se v konírně, všech klubovnách a přilehlých prostorách	Výroční schůze a vše ostatní pro všechny reg. členy nad 15 let vč. Klubu přátel, partnerů a rodičů dětí + hejno hostů (Poznámka: účast dětí po 18.hodině není příliš vhodná...)
12.2.11 so večer	Skautský ples v dobrušském kulturním domě	veřejnost, hlavně však ta „skautováním šmrncnutá“
březen-červen Belvédér a Klubovny	Šití nových tee-pee 2.díl	KPJ, R+R, rodiče a nejlepší Mohykáni a Sluneč.

9.4.11 so dopoledne Od 14 hod v 17.00 hod od kluboven poté asi do 18.30	Velký jarní úklid základny – dokončení z pátku 8.4. Dětské odpoledne u kluboven VYNÁŠENÍ MORANY ke křovickému mostku Jarní Oheň pod křovickým mostem	Všichni vč. rodičů všech dětí a přátel, veřejnost
16.4.11 so	Záhoří – sběr kamení a úklid tábořiště	výprava – hlavně RaR, Moh., Slun., Vlč. a Svět.
23.4.11 so nebo až 30.4.so???	Přípravy na máj.slavnosti – májka,dřevo...	Mohykáni, R+R, KPJ
30.4.11 so k večeru	Stavění májky, společné focení v krojích + průvod, čarodějnice u kluboven+na náměstí+v parku	Celé středisko + široká veřejnost
1.5.11 ne odpoledne	Skautský máj - hry pro děti (příp.festival dech hudeb) V parku či na náměstí či jinde	Široká veřejnost, hlavně děti a senioři
květen někdy v so někde v okrese	Svojsíkovy závody okresní kolo – skauti a skautky	<i>Slunečnice a Mohykáni</i> <i>příslušní činovníci a</i> <i>věrní rodiče - odvozy</i>
1.7.11 pá 7:30	<i>Nakládání - odvoz na tábory –</i> <i>stavba tábora</i>	<i>KPJ, R+R, nejlepší Mohykáni</i> <i>a Slunečnice, příp. i rodiče</i>
3.-16.7.11 ne-so	Tábor vlčata+světlušky Tábořiště Orlické Záhoří	Celá smečka + roj
10.7.-16.7.11 ne-so	Tábor Med'átka Tábořiště Masty – farní chalupa	Med'átka
17.7.-30.7.11 ne-so	Tábor skauti+skautky Tábořiště Orlické Záhoří	Mohykáni + Slunečnice
30.7.-1.8.11 so-po	Vegáč Záhořný - rodinný skauting (v so 30.7. oslavný táborák vč. masných hodů na počest léta	volnočasové táboření - roveři, činovníci, bývalí skauti včetně rodin, přátel a psů

Zkratky/vysvětlivky pro veřejnost:

Med'átka = oddíl předškolních a čerstvě školních dětí 4-7 let

Vlčata a světlušky = chlapci a dívky ve věku 7-11 let

Skauti a skautky (Mohykáni a Slunečnice) = chlapci a dívky 11-15 let

R+R (Rovers a Rangers) = chlapci a dívky 16-26 let včetně činovníků

OS (Oldskauti) = dospělí skauti a skautky bez omezení věku, pravidelně se scházející vč. činovníků

KPJ (Klub Přátel Junáka) = všichni další činovníci a registrovaní dospělí příznivci, kteří jakoukoliv formou pomáhají

Změny vyhrazeny

Junák – svaz skautů a skautek ČR, středisko Dobruška,
IČO 42 88 52 81, Bankovní účet: 12 41 43 93 69 / 0800 ČS Dobruška
Korespondenční adresa: Ing. Petr Poláček – JUNÁK, Belvedér 1010, 518 01 Dobruška
Tel.: 602 403 669, e-mail: skaut.dobruska@tiscali.cz

VÝZVA

POMOC S TOMBOLOU NA PLES

Vážené čtenářky, milí čtenáři!

Mezi tradiční akce našeho střediska patří Malý velký ples. Ten další, již sedmý ročník, proběhne **12.února 2011**. Za organizátory můžu říct, že přípravy na ples se již rozběhly a snažíme se vymyslet něco nového a zajímavého. Mezi tradiční lákadla se dá počítat i tombola, kterou ovšem neodkážem zajistit bez cizí pomoci. A to je ten důvod, proč se teď na Vás obracím:

Chtěla bych Vás poprosit - pokud máte doma něco hezkého, ale nepotřebujete to, jestli jste k loňským Vánocům dostali dvakrát tu stejnou věc, jestli máte možnost firemních (reklamních) předmětů - prosíme, přispějte nám do tomboly. Budem rádi za cokoliv **POUŽITELNÉHO** :-)! Zodpovědnou tombolářkou je:

Týna Poláčková (728848623; polackova.k@seznam.cz),
na kterou se obračejte se svými dary.

Tisíceré díky za vše a snad se na plese uvidíme!

Parluc

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

DO KONCE ROKU 2010

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE - V LEDNU 2011

NECHTE SE PŘEKVAPIT!

PRO VÍCE FOTEK NAVŠÍTVTE:

WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Jiří Štaffa, Lenka Slavíková, Katka Fléglová, Dáša Švecová, Maruška Obršálová, Jan Friede, Ondřej Němeček, Jiří Martinek, Hana Benešová, Vojtěch Hanousek, Veronika Bělinová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Martina Školníková, Petr Poláček, Václav Pavel a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová, Ondřej Němeček

OBÁLKA (KRESBA):

Totem dobrušských skautů - Markéta Bednářová

Odvaha je strach, který se modlí.

Paulo Coelho